

На другий день трѣбувало да бѣде жива-раздѣла.

Драганъ искалъ да сяпрости и съ Цвѣтанинѣ майкѣ, коя-то немогла да си задръжи слъзы-ты кога чула, че мыльй, хубавый й господаринъ отхожда въ Царийградъ. Той ѣж поканилъ да земе отъ него нѣколко пары като й рѣкълъ: «Азъ нещъ, докль ми нѣма тука Цвѣтана да продава другому работѣ-тѣ си, коя-то по договора ни менъ ся стой.» — Баба-та го посипала съ благословіи. «Дай Боже! думала тя, да ся врънешъ при насъ здравъ читавъ и да тя видѣ още еднажъ на тоя свѣтъ! Ако ли въ това врѣмя Цвѣтана си намѣри юнакъ по волѣж; азъ щъ благодарѣ Бога, ако ся намѣряше и ты на сватѣж-тѣ й! Аколи ся случи да добые Цвѣтана дѣтца, знай, господине, че ты щешъ ты кръстишь! Охъ! азъ отъ все-срдце желаѣж да дочикамъ да видѣ това!» — Цвѣтата стояла изподъ майкѣ си и не смѣла да ѣж поглядне. Читателіе-ти могъть си научи что е усѣщала тя въ това мгновеніе.

Нѣ чтоли е усѣтила кога-то Драганъ ѣж прѣгрѣжълъ послѣдній пѣтъ, послѣдній пѣтъ ѣж стиснълъ до срдце-то си и й казалъ: Съ Богомъ, Цвѣтано! какво жалостно позорище! Утренна зора, като пламенно море, разливала ся по вѣсточто-то небо. Драганъ стоялъ подъ стлѣби-то на единъ высокъ дѣбъ и дрѣжялъ пригрѣжѣтѣ-тѣ блѣднѣ-тѣ, смѣщенѣ-тѣ и угриженѣ-тѣ си любовницѣ, коя-то кога ся прощавала съ него прощавала ся съ душѣж-тѣ си. Цѣло-то естество было у нѣмо млчачіе.

Цвѣтана плакала,—Драганъ плакалъ—пустылъ ѣж — тя наднѣла — клекнѣла, двигнѣла рѣцѣ камъ небо и гядала Драгана, кой-то ся измичалъ—по-нататѣкъ—по-нататѣкъ—и най-сѣтнѣ отъ очи й ся затулилъ, — лѣснѣло слънце и Цвѣтана, оставена, злочестѣ, заборавила ся и изгубила си память.

Свѣстила ся—и свѣтъ-тѣ й ся показълъ жлденъ; Всички хубости и сладости (отъ естество-то скрѣли ся отъ неѣж заедно съ